

Szilágyi Zoltán

Örökség

© 2013 Szilágyi Zoltán
(v1.02)

Az öreg rézlámpás imbolyogva küzdött a fuvallatokkal, sárgás fénye ide-oda siklott a valaha fehér, bedeszkázott ablakokon. A rozsdás lánc, amely a veranda korhadt keresztgerendájához rögzítette, nyikorogva tiltakozott az egyre erősebb szellőkések ellen.

William a korlát végéből fürkészte a baljós ég alatt lapító tájat — hiába árnyékolta tenyerével, szeme könnybe lábadt a felkavart portól. Napnyugtáig még órák voltak hátra, ám a viharfelhők szinte esti sötétségbe burkoltak mindent; képtelen volt alakokat kivenni a messzi fák sávja előtt. Hátán izzadságcseppek futottak végig, a közelgő vihar csak lassan oszlatta szét a meleg, fülledt levegőt.

Mellényéből elővette a zsebóráját, melynek hátlapját saját monogramja díszítette. A szerkezet valójában az ükapjáié volt, de a név — William McPherson — nemzedékeken keresztül változatlan maradt a családban. Apja úgy mesélte, az óra még Angliában készült, és ősei onnan hozták magukkal az Államokba. Gyengéden megtörölgette az üveget, és mellényzsebébe rejtette a szerkezetet. Hogy jobban lásson, az ablak alatt futó padról felmászott a rozoga korlátra, és a veranda tetejét tartó, lepattogzott festékű oszlopba kapaszkodott. A farmhoz vezető út, amely kettévágta a fortyogó levestéztaként hullámozó búzamezőket, most teljesen üresnek tűnt, csak por és száraz szalma kavargott felette örülten. Egy perc múltán feladta a próbálkozást, és visszament a házba. Izzadt tenyerébe száraz festékpikkelyek ragadtak.

Felesége, Connie a konyhában szorgoskodott, kiszedte az edényeket a szüette szekrényekből, gondosan a padlóra tornyozta őket és megsárgult újságpapírt illesztett közéjük. Amint a férfi megjelent az ajtóban, felnézett.

– Ne aggodalmaskodj már annyit, mindjárt visszaér.
– Nem lett volna szabad elengednem.
– Ha nem hagyod elmenni, már beleőrültünk volna a nyaggatásába... és ne mondd, hogy te nem vagy kíváncsi!

– Persze, hogy kíváncsi vagyok, de öreg már, mint az országút, a vihar meg itt van a nyakunkon.
– Martin tudja, mit csinál.

William válasz gyanánt megrázta a fejét és nagyot sóhajtott.

– Segítsek?
– Nem kell, csak összezavarsz mindent! Mindjárt készen vagyok.
– Felcímkézted őket a latin nevükkel? – mosolyodott el William.
– Olyan vagy! – kacagott fel Connie, és kézfejjével rakoncátlan, barna tincset hajtott hátra a szeméből. Mikor elnyomott egy tüsszentést, a tincs újra visszacsúszott, ő pedig újra hátrasimította. Kipirult a munkától — arca fénylett az izzadtságtól, mandzsettái szürkék voltak a kosztól. A férfi szeretettel figyelte mozdulatait, vonásai ellágyultak. A tányérhalom mentén porcelánfigurák hevertek, mellettük képek és egy patinás vadászpuska a falról, pár doboz töltény társaságában. William jól emlékezett a fegyverre gyermekkorából — a tucatnyi próbálkozásra és hibákra, melyek első próbálkozásait kísérték. Kezét már akkor is Martin vezette, apja talán sohasem tudta meg, hogy képes bánni a puskával.

– Tiszta por itt minden – jegyezte meg Connie újabb tüsszentés után.
– Mondtam, hogy hagyj őket a szekrényben. Nem számít, ha összetörnek.
– Ez a te örökséged, Bill. Arra gondoltam, egy-két szebbet elviszünk mag...
– Nem!

A nő összerezzen az elutasítástól, szeme tágra nyílt a meglepetéstől. William lehajtotta a fejét.

– Ne haragudj. Nem akarok semmit, ami erre a helyre emlékeztetne. Ha eladjuk azt az átkozott dögöt, visszamehetünk északra.

– Ne beszélj így róla.
– Ez csak egy ló.
– Martin nem így gondolja.

William hallgatott; Connie választ várva figyelte, ám a férfi csupán grimaszolt egyet, és visszament a verandára. A szél egyre vadabban fújt, és a levegő lassan hűlni kezdett, ám a sűrű por rosszabb volt, mint a meleg. Az út még mindig üres volt, és a lámpás kitartóan tovább rótt a kóválygó nyolcasait a levegőben. A távolban megérkezett az első villám is, és mikor a dörrenés eljutott a házig, hangos nyerítés harsant az út túloldalán álló pajtából.

Villám. Így hívták a lovat.

William hallotta, ahogy az állat a pajta falát döngeti rémületében. Egy percig reménykedett, hogy megnyugszik, ám a dübörgés nem csillapult. Csalódottan szusszant egyet, és arcát karjával védve átfutott az úton; hajába szalmaszálak akadtak. A rozoga faépület nyöszörögve tiltakozott, amint a szél ellenében kitérte a széles kaput, és besurrant a sötétségbe. Az ajtó döngve vágódott be mögötte és a rezgés végigszaladt a szikkadt gerendákon. Egy ideig semmit sem látott, csupán valami fehér és hatalmas mocorgott előtte nyugtalanul, azután, amint szeme hozzászokott a félhomályhoz, meglátta a lovat.

Még sohasem látott ennyire szép állatot ezelőtt, látszott rajta, Isten arra teremtette, hogy versenyre keljen a széllel, és megnyerjen minden trófeát. Szőre és sörénye fehéren csillogott; izmain gyönyörű hullámok futottak végig, ahogy a patájával a szalmát kapálta és újra és újra a karám ajtajának ugrott.

William a lóhoz lépett, az orrára tette az egyik kezét, a másikkal pedig a nyakát kezdte simogatni. Az állat fekete szeme óriásira tágult a félelemtől, és a férfira meredt.

– Nyughass, te ostoba dög – mondta neki kedves hangszíjjal, hogy megnyugtassa. – Ha tudnád, mennyire gyűlöllek, most agyonrúgnál, igaz-e? – mosolyodott el – De hamarosan megszabadulok tőled, és soha többé nem kell ide visszatérnem. Addig meg elviseljük egymást valahogy.

A halk szavak hatottak, a ló lecsillapodott, nem küzdött tovább aprócska börtönével. William melen tovább simogatta. Valami kopogni kezdett a tetőn, úgy hangzott, mint türelmetlen dobolás egy papírdobozon: eleredt az eső.

Ez a ló volt ősei örületének csúcspontja, a cél, mely ötnemzedéknyi McPherson álmait testesítette meg, azokat az álmokat, melyek ide, az Államokba üzték őket. Az évszázadnyi veritékes munka, felőrölt egészség, idő és pénz ebben az ostoba és csodaszép állatban összpontosult.

William pár napja látta először, mikor apja temetése után Martin megmutatta neki. Az öreg szeme felfénylett, mikor a lóra nézett. A fiatalember három évvel korábban, anyja halálának napján menekült el otthonról — mindent hátrahagyott, csupán azt vitte magával, amit magán viselt. Akkor azt hitte soha többé nem kell látnia apja megszállott tekintetét.

Tévedett. Az örület Martinban élt tovább.

Apja — ameddig William vissza tudott emlékezni —, kizárólag a család eljövendő gazdagságáról tudott beszélni. Volt, hogy hónapokig nem ettek húst, ha a lovak miatt spórolniuk kellett. Az állatok lettek a legfontosabbak, minden erőfeszítés, nyomorúság és remény megtestesítői. Mindent körülöttük forgott, és amint számuk egyre fogyatkozott, értékük egyre nőtt. Apjának csodálatos érzéke volt az üzlethez, ám még jobb volt abban, hogy pokollá tegye a körülötte élők életét.

Mikor William már nem bírta tovább, elmenekült otthonról. Akkoriban öt tenyészlovak volt és vagy tíz fekete szolgájuk, akik már csekélyke fizetést is kaptak, és szabadon elmehettek, ha kedvük úgy tartotta — ám nem ehettek egy asztalnál a fehérekkel. Martin volt a legidősebb szolgájuk, és valódi családtagként kezelték. Régen a felesége és a fiai is a birtokon éltek, de William nem tudta mi történt velük; nem látta őket a temetésen.

Panaszos nyikorgás zökkentette ki elmékedéséből. Az ajtóban Martin állt, mintha a gondolatai varázsolták volna oda. Hangosan fújtatva kapaszkodott az ajtóba, fehér vászoningét sötét pöttyökkel festette tele az eső. Az öreg arca szinte teljesen fekete volt a kintről beáradó tompa fényben, csupán

szeme fehérje, kevéske fehér haja és ritkás szakála világlott elő belőle. Remegő kezében szinte világitott a nedvességtől girbegurba boríték.

– Rendben van? – szuszogta, és Williamnek másodpercekbe telt, mire rájött, a lóra gondol.

– Igen. A dörgéstől megvadult, de megnyugtattam.

– Jól van úgy. Menjünk be, uram.

Martin eltűnt az ajtóból William pedig követte a szitáló esőbe.

A hűvös cseppek hullámokban törtek rá, meglovagolták a szellőkéseket; a víz a szemébe ment, félig vakon sietett az öreg után. Connie a konyhában várt rájuk, olajmécsest élesztgetett a félhomályban. Martin William kezébe nyomta a levelet.

– Nézzük, mi áll benne, uram! – sürgette kíváncsiságtól csillogó szemmel.

– Már kértelek, hogy ne uramozz!

– Van, ami sohasem változik, uram.

– De van, ami igen. Én nem vagyok az apám, Martin – mondta William, és elvette a borítékot.

A sárgásfehér papíron bordó pecsét díszelgett, Mr. Chapman családi címere. A viaszba nyomott ábra elkenődött — Chapman valószínűleg nem várta meg, míg kihül —, mindössze egy darabka láncc volt tisztán látható, utalva arra, a férfi honnan szerezte a vagyonát.

– Mindenki izgul? – kérdezte Connie mosolyogva, és hátulról átölelte Williamet.

A viaszdarab hangos pattanással tört ketté, a fiatalember óvatosan kivette és széthajtotta a levelet.

– Tisztelt McPherson úr! – olvasta hangosan. – Fogadja részvétem. Amennyiben betartja az édesapjával kötött megállapodás önre eső részét, én is betartom a magamét. Megbízottam augusztus havának hatodik napján felkeresi önt a megbeszélthelyen, és amennyiben az állat minden feltételnek megfelel, a nevemben nyélbe üti önnel az üzletet. Üdvözlettel, R. C.

Megfordította a lapot, ám a másik oldal üres volt.

– Ennyi? – kérdezte a nő.

– Úgy tűnik. Martinnak igaza volt! – pillantott William az öregre, aki csillogó szemmel bólintott.

– Az édesapja már mindent elrendezett hónapokkal korábban, mielőtt a Jóisten elszólította tőlünk. Azért szervezték a farmra a találkozót, mert közelebb van a városhoz... úgy volt, Mr. Chapman személyesen jön ide. Az apja úgy tervezte, addigra rendbe rakjuk és kifestjük a házat, meg kicsinosítjuk a pajtát, de a pénz elment a temetésre, a maradékot meg tisztos takarmányra költöttem, hogy Villám erős maradjon.

– Eladhattad volna ezeket is – mutatott William az edényekre, de Martin megrázta a fejét.

– A városban nem nézik jó szemmel, ha egy fekete díszes tányérokot árul, meg aztán, jó lesz az később, mikor a kis William eszik belőle. Megtanítom mindenre, ahogy téged is, uram.

Connie elpirult a célzás hatására.

– Nem maradunk itt, Martin! Kizárólag a temetés miatt jöttünk vissza, és ahogy ennek vége, visszamegyünk északra – mondta a fiatalember indulatosan.

– Tudom, uram, már mondtad. Várjuk ki a végét.

Nem sokkal később a két férfi a verandán szorgoskodott. Az öreg már előző nap bedeszkázta a ház ablakait, de az elülső ablakokat kihagyta, hogy némi fény jusson a szobákba. A régi redőnyök zsanérjait már megette a rozsdá, most a pajta végében vártak a sorsukra.

– Martin, miből gondolod, hogy holnap valóban eljönnek a lóért? – hajolt közel William az öreghez, miközben a deszkákat adogatta, hogy hallják egymást az egyre hangosabban süvöltő szél ellenére.

– Meglátod uram, a vihar még az éjjel továbbáll Tennessee felé. Ha nem erősödik tovább, nyoma sem marad.

– Nekem nem úgy tűnik.

– Talán úgy lesz, uram. De a térdeim azt mondják, már nem tart sokáig.

Martin szöveget nyomott a deszkába, azután az ablakkerethez illesztette, és kalapálni kezdett. A szög kifordult a fából, szilánkokat tépett ki a gyenge anyagból, és a földre esett — az öreg nyögve hajolt le érte. Nem ez volt az első eset.

– Hitvány ez a fa, még a szöveget sem tartja meg.

– Erre tellett, uram.

Egy darabig csendben dolgoztak, ám az öreg nem bírta sokáig, és mesélni kezdett. William hallgatta a helyi történeteket, ám mikor Martin ismét visszakanyarodott a lóhoz, majd a pénzhez, félbeszakította.

– Tudom, mit akarsz elérni, Martin, de az én helyem már nem itt van. Talán soha nem is volt.

– Ha kicsinosítanánk a farmot és a nagy házat, vidáman élhetnének itt, uram. A gyerekeknek is lenne...

– Nem.

– Nem lennének lovak sem. Az Úr a tanúm, láttam már belőlük eleget, nekem sem fognak hiányozni.

– Nem a lovak zavarnak, Martin, hanem ez a hely.

– Az édesapja már nem szól bele a sorsába, uram. Ön az egyetlen McPherson, az öné itt minden. Holnap, ha a Jóisten is úgy akarja, vagyonos emberré válik, és ez a hely újra a régi fényében tündökölni fog. Végre, annyi év után értelmet nyerne a sok nélkülözés és munka, teljesülne dédapái álma...

– Azok nem az én álmaim, Martin. Ezek apám álmai... a te álmaid. Az én álmom Connie mellett van, messze innen.

– De uram, én emlékszem, milyen boldog voltál, mikor a nagy házban fogócskáztunk, vagy mikor löni tanítottalak. Édesanyád sokszor nagyon mérges volt ránk, azt mondta...

– ...Ha nem hagyjuk abba, elfenekel mindkettőnket – mosolyodott el William.

Az öreg csak mondta, mondta, és nyugodt, erős hangja lassan alámosta a fiatalember ellenállását.

Elképzelte, amint a gyerekei a nagyház verandáján futkároznak, és Connie-t, ahogy mosolyogva megdorgálja őket.

– Mi történt a fiaddal, miután elmentem, Martin?

– Példát vett rólad, uram – mosolyodott el az öreg. – Két éve azt mondta, elege van; felpakolta Tillit és a gyerekeket, és elment a városba. Egy pékségben dolgozik, nem messze innen.

– Miért nem mentél vele?

– Vigyáznom kellett a birtokra, és sok munka volt a lovakkal is. A végén már csak én maradtam az édesapjával. Abban reménykedem, ha rendbe jönnek itt a dolgok, ők is visszajönnek. Minden úgy lesz, ahogy régen...

– Hát ez a te álmod.

– Ez. Nem is esik messze a tiédőtől, uram.

Mikor végeztek az ablakokkal, az öreg nekiállt kintről felszegelni a deszkákat az ajtóra, és William belülről a rozoga keretnek dőlt, hogy ellene tartson az ütéseknek. Csupán akkor eszmélt rá, mi történik, mikor már csak három deszka volt hátra.

– Martin, várj! Így nem fogsz beférni.

– Nem is áll szándékomban, uram. Villámmal maradok.

– Biztos vagy benne?

– Valakinek meg kell nyugtatni, ha újra megvadul. Láttam már lovat, amelyik véresre verte magát a félelemtől. Holnap csinosnak kell lennie.

– És te?

– Majd a szelídebbik végéhez álllok, uram – villantott az öreg foghíjas mosolyt.

Az utolsó lécek hamar a helyükre kerültek, azután William a réseken keresztül figyelte, ahogy Martin leemeli a rézlámpást a lánchról, és kacsázó léptekkel a pajta felé indul. Visszament a konyhába.

– Martin kint marad a pajtában, vigyáz a lóra.

– Hallottam.

– Mindent?

Connie bólintott.

– És?

– Ez a te döntésed, Bill. Ha úgy akarsz, maradhatunk, ha el akarsz menni, elmegyünk. Én mindig melletted maradok, bárhogyan is lesz.

– Te vagy a legcsodásabb dolog, ami valaha történt velem.

– Ó, bárcsak én is elmondhatnám ugyanezt! – sóhajtott Connie szomorúan, de azután nem bírta tovább és elnevette magát.

William sokáig kóválygott a félhomályos házban. A vihar egyre vadabban tombolt, ütemesen, egyszerre ropogtatta a deszkákat, mintha egy láthatatlan, kövér óriás dörgölőzne az épülethez.

Felesége ideges pillantásokat váltott vele, ám nem szólt; a szél üvöltésétől amúgy is szinte kiabálniuk kellett, ha beszélni akartak egymással. William a lécek között leskelődött nyugtalanul, majd átment a másik oldalra és vissza. A pajta alig látszott az összefüggő esőfüggöny mögött, amely úgy hullámozott, mint hínár a tenger fenekén. A konyha ablakából látszott a gazos zöldségeskert mögött húzódó rozoga, fehér kerítés, mögötte pedig a szétzilált búzatáblák. A kalászkok a földhöz lapultak, csupán elszórt szigetek maradtak állva, és örülten hajladoztak a szél ütemére, vagy épp az esőtől.

Mikor visszament a pajta felőli oldalra, megdermedt. Valami nem volt rendben, de nem tudta micsoda. Azután ráébredt, hogy a vízfüggőnyt vörösre festő ragyogás nem a konyhában égő mécses visszatükröződése az ablaküvegen. A pajta égett.

Feltépte az ajtót — a deszkák résein keresztül beáramló vízcseppek azonnal átáztatták a ruháját; a szél üvöltésétől pedig majdnem megsüketült. Valami hozzáért hátulról, amitől idegesen összerezzen.

Connie állt mögötte, tanácstalanul nézett rá.

– Ég a pajta! – kiáltotta, de a nő nem értette, ezért intett neki, hogy menjen vissza a konyhába.

Nekiállt kirugdosni a deszkákat, azok azonnal engedtek: a szögek feje átszaladt a puha fán. A lapok kirepültek a verandára, azután a szél beléjük kapott és messzire repítette őket. Csupán az középső három deszkát szedte ki, hogy kiférjen, azután egy utolsó pillantást vetett a feleségére, aki a konyha ajtajában állt rémült arccal, karjait az ölébe kulcsolta.

William kimászott a résen, kinyúlt, becsukta maga után az ajtót, és karjai mögé rejtőzve a pajta felé indult, a víz patakokban folyt a hátáról. Mikor az ajtóhoz ért, megragadta, és minden erejét beleadva kinyitotta a szél ellenében; besurrant a résen és kinyitotta a szemét.

A pajta lángolt. A tűz örülten lobogott, a beszakadt tetőn át betóduló levegő folyamatosan szította. A ló szeme hatalmasra tágult, szája szélén hab folyt lefelé; örülten ugrándozott és bizonyára hangosan nyerített is, ám William nem hallotta. A lángok már a karám oldalát nyalogatták, a beszakadt tető részén keresztül beömlő eső sem volt képes megfékezni őket. A pajtában felhalmozott szalma és a száraz, szüette gerendák kiváló táptalajt adtak a tűznek.

A beszakadt tető alatt ott feküdt Martin, és a gerenda, amely maga alá temette, lángolt. William odarohant az öreghez, és megpróbálta kihúzni, ám a férfi elkínzott arckifejezését látva abbahagyta a próbálkozást.

– Megpróbálom megemelni! – kiáltott közelebb hajolva, ám az öreg kezével a ló felé intett.

– Ne törődj velem! Villámot mentsd! – ordította vissza amaz.

William a lóra nézett, azután vissza Martinra. Tudta, nem mentheti meg mindkettőt.

– A fenébe a döggel!

Elkezdte ledobálni az öregről a darabokat, a nehezebb gerendákkal hosszú másodpercekig küzdött: az eső lucskossá és csúszóssá áztatta a törmeléket. Martin szabad kezével megpróbálta a ló felé lökni, és valamit ordított, ám William nem figyelt rá. Amikor úgy érezte, már nem nehezedik semmi a gerendára, megragadta a végét, és minden erejét megfeszítve emelni kezdte, Martin pedig kihúzta magát alóla.

– Menjünk! – kiáltotta oda neki, ám az öreg nem figyelt rá; fájdalmas grimasszal felegyenesedett, és a pajta oldalának támasztott csákányhoz araszolt, felemelte, majd az ajtóhoz sántikált. William megfogta a vállát, hogy megállítsa, ám mikor Martin visszafordult felé, tekintetében olyan örült tűz égett, hogy a fiatalember visszahőkölt.

– Mit csinálsz?

Nem kapott választ. Az öreg belevetette magát a kinti forgatagba, ő pedig követte.

A pajta oldalához mentek, Martin pedig egy erőtlen mozdulattal belevágta a csákányt a korhadó fába. Az öreg deszkák azonnal megadták magukat, a csákány feje eltűnt odabent. Ahogy az öreg megpróbálta kirántani, a vizes nyél kicsúszott a kezéből, és ő a sárba zuhant.

– Bolond öregember! – mondta William, bár tudta, hogy amaz nem hallja. Megragadta a csákányt, majd csépelni kezdte a deszkákat. A zuhogó eső, a szörnyű zaj, és a pánik kiszívták minden erejét, a huszadik ütés után már alig tudta megemelni a szerszámot.

Talán meghaltam odabenn, és ez a pokol.

Martinra nézett, aki izzó szemmel figyelte a sárból – meg sem próbált felkelni. A rés nagy volt, de nem volt elég ahhoz, hogy a ló kiférjen rajta. Láta odabenn Villám fehér szőrét, ahogy mozog, és a lángok fényét, de abban a pillanatban biztos volt benne, hogy kudarcot vallanak. Mikor felemelte a csákányt, hogy még egyszer utójárá lesújtson, a deszkafal megremegett, azután újra, és a szétrobbanó forgácsok között fehér patás láb jelent meg. Villám talán megértette mi történik, talán csak meglátta a lehetőséget a menekülésre — talán csupán a vak pánik vezette, ám segített neki véghezvinni a lehetetlent.

Amint a deszkafal engedett, a ló fara áttört rajta. Nagyokat rúgott, szétszórta a deszkák maradványait, és lángoló törmeléket sodort magával, amelyet azonnal eloltott az eső. William megragadta a ló zabláját, ám az kiszakadt a kezéből; egy másodpercre úgy tűnt az állat megugrik, és elvágat a semmibe, ám ekkor Martin megragadta a túloldalról. William a segítségére sietett, és nagy nehezen lehúzták a fejét, hogy megállítsák a tombolását; a ló úgy fújtatott, mint egy gőzkazán, egész teste rángott és gőzölgött, a két férfi lihegve kapaszkodott belé. Villám sörénye egy szakaszon eltűnt, csak apró, fekete gyöngyök maradtak utána, és William még az eső és a szél ellenére is érezte az égett szőr rettenetes bűzét. A ló oldalán vöröslő karcolások látszottak, némelyik mélynek tűnt — az eső rózsaszínű csíkokat rajzolt alájuk —, ám ezektől eltekintve úgy tűnt, csodával határos módon sértetlen maradt.

Mikor már biztos volt, hogy az állat feladta, Martin Williamhez hajolt, és a fülébe kiabált.

– Vigyük be a házba!

Amaz bólintott, és húzni kezdték az állatot, amaz vonakodva engedelmeskedett.

William ekkor vette észre, hogy Villám lesántult: jobb hátsó lábát nem emelte meg, csak húzta maga mögött, és keskeny árkot vág a sárba, amely azonnal megtelt vízzel.

Az égen újra és újra villámok cikáztak át, ám a dörgést alig lehetett hallani a szél zajától. Mikor már félúton jártak, valami fehér húzott el felettük: az elülső kerítés volt, fehér lécei pörögve száguldottak át a ház felett — néhány dárdaként a sárba csapódott, mások a pajtába vágódtak.

A ló teljesen lebénult a rémülettől, együttes erővel rángatták át az utolsó néhány méteren.

William kinyitotta az ajtót, bemászott a deszkák közti résen, erőltetett mosolyt villantott a dermedten figyelő Connie felé, és nekiállt kirugdalni az ajtót védő megmaradt léceket. Hárman bevontatták a lovat, amely épp, hogy átfért a nyíláson, azután Martin becsukta az ajtót, és csak álltak a

félhomályos szobában. William egy pillanatig azt hitte, megsüketült, annyira halkan dalolt a vihar odabenn.

– Jézusom! – motyogta.

Martin diadalittasan rávigyorgott, a tekintete újra izzott. A McPhersonok álma ismét karnyújtásnyi távolságba került, és a felismerés ott lángolt a szemében. William nem osztozott örömeiben. A ló fehéren világított a szoba közepén, nem mozdult, csak a fejét lóbálta kábán, szemlátomást nagy fájdalmai lehettek. Amikor odalépett hozzá, hogy megvizsgálja a hátsó lábát, fekete csonkot látott kitüremkedni az állat combjából: egy hatalmas, hegyes darab volt a pajta falából, mélyen az állat izmai közé ágyazódott. Amikor óvatosan megérintette a végét, Villám összerándult.

– Bill, nézd, itt a vége! – mondta Connie falfehér arccal, és a ló lábszárának belő oldalára mutatott, ahonnan egy hosszú, fekete szilánk mutatott a padló felé. A végéről vér csepegett a padlóra.

– Jézusom – mondta újra William. Martinra nézett, aki még mindig nem értette mi történik, azután újra a hátborzongató tüskére az állat lábában, majd átment a konyhába. A puská a padlón hevert, ahová a felesége rakta. Felvette, szétnyitotta, töltényt helyezett a csőbe az egyik papírdobozból, összecsuksa, és visszament a többiekhez.

Martin mély meggyőződéssel magyarázott valamit Connie-nak, karjai össze-vissza lendültek, ahogy megpróbált nyomatékokat adni a szavainak.

– Az öreg Patsy csodákra képes! Láttam ronda sérüléseket, de helyre rakta őket! Csodákra képes! – bizonygatta, a nő pedig bólogatott, mint aki hisz neki, ám szemében könnyek ültek.

Martin ekkor vette észre Williamet. Tekintete a puskára vándorolt.

– Mit csinálsz, Bill?

William szomorúan elmosolyodott, a fegyver megrezzent a kezében.

– Most először nem hívsz uramnak, Martin.

– Bill, rakd el a fegyvert! Patsy majd...

– Te is tudod, hogy itt már a Jóisten sem segít. Ha nem pusztul el a vérmérgezéstől, futni már sohasem fog. Talán járni sem.

– De...

– Vége van, Martin. Sajnálom.

– Nem... nem lehet vége! – motyogta az öreg, kezével őszes hajába markolt. Szemében lassan kihuny a ragyogás. – Nem lehet így vége... a fiainak... nektek... itt a helyetek, ahogy régen... – motyogta, William alig hallotta a szavait.

– Így csak kínozzuk, Martin. Hagyd őt elmenni.

Az öreg megtántorodott. Connie-ra nézett, azután a lóra, a puskára... Williamre...

Keservesen zokogni kezdett. Összeszorított szemhéjai alól patakzottak a könnyek, karjait a fejére szorította, mintha azok megvédhetnék a szörnyű valóságtól. Az álom, amely eddig hajtott szertefoszlott, csak keserű, kitölthetetlen úrt hagyott maga mögött.

A dörrenés megsüketítette őket, eltűntette a szél állandó duruzsolását; a lövés fénye egy pillanatra fehéren izzó unikornissá varázsolta a lovat; gyönyörű volt, mintha csak az Úr festette volna oda, Martin pedig megtörten, feketén áll előtte, mint valami kísértet, csak szakálla és kócos haja világított fehéren.

Villám hang nélkül zuhant el, lábai pár másodpercig a levegőt kapálták, azután megálltak, és a csillogó paták a padlóhoz koccantak. Martin a lovat nézte, azután Williamet, azután újra a lovat, arcán könnyek patakzottak.

Az ajtóhoz ment és kinyitotta; a szél felborzolta ősz haját.

Egy ideig nem mozdult, William azt várta, hogy még mond valamit, ám az öreg nem fordult felé: lement a lépcsőn a pajta irányába, azután elindult jobbra, a város felé.

– Ne hagyd elmenni! – kiáltotta Connie a kintről áradó pokoli zajban. – Meg kell mentened!

William nem válaszolt, az ajtóhoz ment, Martint figyelte, amíg el nem nyelte a folyamatosan zuhogó eső.

– Már megmentettem – mondta halkán, csak úgy magának, és becsukta az ajtót.